

JOAN SANS, AMICS DE LA PESCA A PULMÓ LLIBRE

volupant la població de les Balears, com a focus de dispersió de parelles cap a aqueixes colònies. Per tant, les colònies de l'arxipèlag passarien a jugar un paper fonamental en l'establiment de noves colònies i la recuperació de l'espècie fora de les costes de les Balears, tot i que no s'ha demostrat que aquest fet estigui succeint, com tampoc la magnitud d'aquests reclutaments.

Fins fa poques dècades, els proble-

mes de conservació del corb marí eren la captura d'exemplars i la recol·lecció d'ous i de polls per al consum humà, especialment dels pescadors, que els utilitzaven com a font d'alimentació secundària. En l'actualitat, aquesta pràctica ha desaparegut.

Actualment persisteixen una sèrie d'amenaques que incideixen sobre els corbs marins a les aigües balears, tot i que no es té ben avaluat el grau de repercussió que exerceix cada una d'aquestes amenaces sobre les seves poblacions. La mort d'exemplars en els ormejos de pesca, especialment a les arts de xarxa com el tremall, i les arts fixes tipus morunes, és, probablement, una de les principals causes de mortalitat. Aquests accidents repercuteixen especialment sobre els joves que, en intentar capturar els peixos atrapats a les xarxes, moren ofegats en emmallar-se en elles. També juguen un paper devastador les xarxes abandonades, que continuen capturant peixos durant un període posterior a la seva pèrdua i provoquen, a la vegada, la captura accidental d'exemplars de corb marí. Malgrat tot això, sembla que aquestes incidències no representen una amenaça seriosa sobre la dinàmica poblacional d'aquesta au marina.

La possible disminució d'algunes preses que se suposen part important en la dieta de determinades colònies de corb marí a Balears pot arribar a causar estralls en la productivitat de la colònia. La falta d'informació actual sobre l'alimentació d'aquest aucell marí repercuteix notablement a l'hora de poder avaluar aquest ti-

pus d'incidència.

Les alteracions de diversa índole dels hàbits de nidificació i d'alimentació, com són les extraccions d'arena a trams costaners i la construcció de ports i infraestructures urbanístiques costaneres han suposat la reducció de la distribució d'aquesta au marina al litoral balear.

El corb marí està inclòs al Catàleg Nacional d'Espècies Amenaçades (CNEA) com a vulnerable, i es considera com a vulnerable al Llibre Vermell de Vertebrats de les Illes Balears. El Govern de les Illes Balears aprovà el 2007 un Pla de Maneig de l'espècie, que preveu el seguiment i cens periòdic de les poblacions i una sèrie d'actuacions i estudis per garantir la permanència d'aquesta au marina al litoral de l'arxipèlag balear. •

Bibliografia consultada

Álvarez, D. & Velandó, A. 2007. El cormorán moñudo en España. Población en 2006-2007 y método de censo. SEO/BirdLife. Madrid.

Muntaner, J. 2004. Cormorán moñudo, *Phalacrocorax aristotelis desmarestii*. En, A. Madroño, C. González y J.C. Atienza (eds.). Libro Rojo de las Aves de España. Dirección General para la Biodiversidad-SEO/BirdLife. Madrid

Muntaner, J. & Mayol, J. 2007. Pla Balear de Maneig de la gavina roja *Larus audouinii* i del corbmari, *Phalacrocorax aristotelis*. Sèries: Plans d'Espècies catalogades. Quaderns de Natura. Govern de les Illes Balears.

OLIVER MARTÍNEZ

I aquí, què hi veus?

Què ens diuen els detalls de la imatge sobre aquest cucui?

Per Pere J. Garcias

1 Les plomes de la gola estufades ens indiquen un estat d'excitació.

2 La col·locació dels dits, dos endavant i dos endarrere, és a dir una postura zigodàctila, és característica de diversos ordres d'aus com els cuculiformes i psitaciformes, entre d'altres.

3 El color gris del pit ens indica que és un mascle. Les femelles el tenen tenyit de bru o, fins i tot, hi ha una forma quasi roja que sols es dona a les femelles.

4 La postura "ales caigudes" és característica d'aquesta espècie; de fet, quan està posada en una branca dona la sensació que caurà d'un moment a l'altre.

5 La coa llarga la sacseja de costat a costat i l'obri com un ventall quan emet el seu cant territorial.

6 Per a cantar i defensar el territori sempre cerca branques molt visibles, sovint al capcurucull dels arbres o pals i tanques.

Cuculus canorus, quin nom més rar!

Ja ha arribat la primavera amb les seves al·lèrgies, floracions espectaculars, aucellons cantaires, mamífers zelosos... i l'astènia. Precisament com que en sóc una víctima, avui no estic molt fener i el nom que us duc és el del cucui, molt adient per les dates en què estem. *Cuculus canorus*, en principi no és molt rar ni mal de pronunciar. *Cuculus* ve del nom llatí que rebia l'au i *canorus* deriva del verb llatí *canere*, és a dir, cantar. Així el nom

complet és cucui cantaire o melodiós. Així de fàcil i rotund. No està gens mal aplicat, ja que el nom genèric és onomatopèic i aquesta característica és l'única que es té en compte per anomenar-lo en moltes de llengües; en català *cucut*, en portuguès, gallec i castellà *cuco*, en basc *kuku*, en italià *cuculo*, en francès *coucou*, en anglès *cuckoo*, en alemany *kuckuck*, en neerlandès *koekoek*, en danès *gøg*, en finès *käki*, en islandès *gaukur*, en suec

gök, en noruec *gauk*, en txec *kukačka*, en polonès *kukulka* i ja no segueix més. És curiós que en castellà també se l'anomena *cuclillo* seguint l'exemple del llatí, ja que la desinència *-ulus* indica diminutiu i el nom real seria *cucuiet*. Potser en aquest cas s'ha duit massa enfora la traducció literal, que de cucuiet en té poc aquest bergant! •